

№ 2 (634)
Лютий 2005 р.

**Щомісячник Вінницького національного
технічного університету**

Адреса сайту ВНТУ в Інтернеті
<http://www.vstu.edu.ua>

(Стор. 10)

Вітаємо!

«Борис Мокін — ректор Вінницького національного технічного університету за патріотичну громадянську позицію стосовно координації дій студентства у дні Помаранчевої революції визнаний кращим освітянином 2004-го року, лауреатом відзнаки «Засвіти вогонь» — так зазначається в інформаційному повідомленні, яке видрукуване у першому цьогорічному числі часопису «Освіта».

Визначення традиційного рейтингу найяскравіших постатей в українській освіті нині співпало у часі з Помаранчевою революцією. Тож, є логічним, що настрої Майдану домінували у респондентів при обранні пріоритетів. Безумовно лідували ректори університетів, які разом зі своїми студентами брали участь в акціях протесту, сприяли страйкуючій молоді. Тому високого поцінування удостоїлись також Іван Вакарчук — ректор Львівського національного університету імені Франка, В'ячеслав Брюховецький — ректор Національного університету «Києво-Могилянська академія», Микола

Ткач — ректор Чернівецького національного університету ім. Федьковича.

Лауреатом відзнаки «Народ мій завжди буде» і кращим освітянином 2004-го року визнана також і вчителька-пенсіонерка з села Хоружівки Сумської області Варвара Ющенко — за виховання Лідера Нації.

Варто читати

ВНТУ — для філософів

На самісінському фініші 2004-го три роки виповнилося журналу «Sententiae» («Сентенції»). Без найменшого пе-ребільшення — унікальному журналу.

Особливість у тому, що це єдиний випадок в Україні: вищий технічний заклад освіти (себто наш ВНТУ) випускає фахове видання з філософії, яке користується авторитетом серед професіоналів. До того ж це перший у державі журнал з історії філософії нового часу. Якщо стосовно історії філософії, то спеціалізованих видань не мають навіть ті класичні університети, де є філософські факультети. «Sententiae» видруковуються коштом нашого закладу освіти і розповсюджуються безкоштовно.

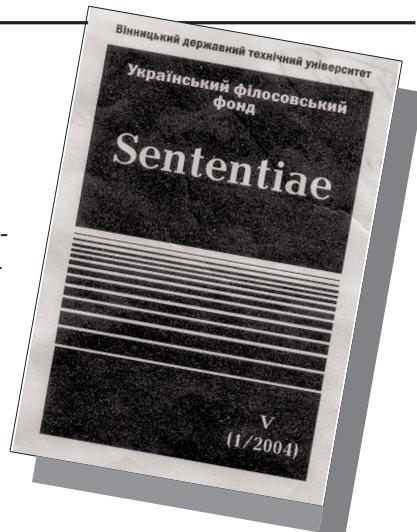
На сьогодні уже побачило світ 9 номерів. Один примірник має обсяг 14 друкованих аркушів і вміщує як правило 10-15 статей плюс наукові дослідження, усе, що пов'язане з галуззю, яку висвітлює журнал. Тож, «Sententiae» друкують здебільшого історико-філософські статті. Є рубрика «Філософія і літе-

ратура», «Модерн і постмодерн». Навколо журналу згрупувався осередок людей, які на цих дослідженнях спеціалізуються. Тут друкуються науковці з усієї України. І не лише — також вийшли у світ наукові статті кількох французів, румун і німців. Перекладали українською робить сама редакція. До речі, головний редактор журналу, завідувач кафедри філософії ВНТУ, доктор філософських наук, професор Олег Хома вільно володіє французькою.

Цього літа вдосконалював своє знання мови у Франції — працював над перекладом чергової книги.

Журнал є результатом діяльності спілки дослідників модерної філософії - Паскалівського товариства, головою якого є Олег Ігоревич. Осередки цього товариства є в багатьох областях України.

За ці роки, як і слід було очікува-

ти, відбулася певна еволюція журналу. З'явився професійний редактор — видавництво «Критика» надало за свій кошт фахівця, який розуміється у філософії. З'явився спонсор, котрий видrukовує кольорову обкладинку, зроблену професійним художником. Є ймовірність зростання кількості примірників на рік.

«Sententiae» - ВАКівський журнал, зареєстрований Міністерством освіти і науки України. А що стосується філософії нового часу, то Вінниця завдяки своєму технічному університету є провідним науковим центром в Україні.

ВНТУ –

Знай наших!

У 2004 році у Вінницькому національному технічному університеті ефективність роботи аспірантури склала рекордну величину

64 %, що в 4 рази перевищує середню по Міністерству освіти та науки України та в 3 рази середню серед вищих навчальних закладів України.

З 25 випускників 16 осіб успішно завершили аспірантську підготовку, тобто, або вже захистились і затверджені ВАК України, або проходять затвердження у ВАК, або їх дисертації прийняті у спеціалізованих вчених радах до закінчення терміну навчання. Таке високе досягнення є результатом впливу 3-х незалежних факторів, які, в доповнення до таланту та наполегливості молодих вчених та їх наукових керівників, сприяли зростанню науково-педагогічних кадрів вищої кваліфікації:

1. Початок реформування в аспірантурі у 2001-2002 рр., яке поступово проводилось створеним у кінці 2000 року Інститутом магістратури, аспірантури та докторантур (ІнМАД) (до того реформи стосувались, в основному, магістратури):

- ✓ широка методична та інформаційна підтримка аспірантів, у т.ч. за допомогою сайту ІнМАД;
- ✓ посилення контролю якості аспірантської підготовки з боку ІнМАД;
- ✓ активне залучення до атестації науково-педагогічних кадрів вищої кваліфікації Ученої ради ІнМАД, яка складається із заступників з наукової роботи директорів профільних навчально-наукових інститутів університету (більшість – голови чи члени спеціалізованих вчених рад із захисту кандидатських та докторських дисертацій) та відповідальних по кафедрах за підготовку науково-педагогічних кадрів та магістрів;
- ✓ значна підтримка у позитивному розв'язанні усіх питань ректоратом університету.

2. Впровадження з 2004 року нової прогресивної технології, на кшталт західному підходу, нарахування надбавки докторам наук університету, обсяг якої напряму залежить від кількісних та якісних показників підготовки науково-педагогічних кадрів вищої кваліфікації. Зокрема, чи не найбільшу вагу має факт

вчасного захисту кандидатської чи докторської дисертації відповідно аспірантом чи докторантом під науковим керівництвом доктора наук та написання ними протягом року спільної монографії за тематикою досліджень. Є й інші 11 критеріїв та показників, що беруться до уваги. Розпочата з вересня 2004 року виплата вже нарахованої у такий спосіб надбавки додатково сприяла наполегливій роботі наукових керівників аспірантів з числа докторів наук університету.

3. Поліпшення останнім часом економічної ситуації в країні, підвищення престижу та значущості наукових ступенів, розширення перспектив для талановитої молоді з дипломом кандидата наук.

Усі ці фактори мають тенденцію до розвитку, тому можна прогнозувати і подальшу високу ефективність підготовки науково-педагогічних кадрів вищої кваліфікації у нашему університеті як у кількісному, так і в якісному відношенні.

Віталій Мокін,
кандидат технічних наук, доцент,
директор Інституту магістратури,
аспірантури та докторантур ВНТУ

P.S. В останні січневі четвер, п'ятницю і суботу успішно захистили кандидатські дисертації 9 аспірантів ВНТУ. Отож, вітаємо Ілону Богач, Дениса Кривогубченка, Олексія Целіщева, Наталю Собчук, Юрія Паночину, Сергія Шаманського, Наталію Білоконь, Марата Хазіна і Дмитра Гаврилова. А на початку лютого став кандидатом наук і Володимир Краєвський. Так тримати!

Приємно зауважити, що з часу набуття нашим ВНЗ статусу університету (20 квітня 1994 року) у нашему ВНТУ захищена 31 докторська дисертація. А кандидатських – 214. Це один з найкращих показників серед навчальних закладів МОН України. Приміром, ефективність підготовки докторів наук у ВНТУ є приблизно на 15 % вищою, ніж в НТУУ «КПІ».

СТИМУЛ ДЛЯ НАЙСТАРАННІШИХ

Стипендіатами Вінницької обласної державної адміністрації цього року стали студенти нашого ВНТУ **Тамара Карапетян** (Інститут автоматики, електроніки та комп'ютерних систем управління, група АВ-00), **Світлана Рухлюк** (Інститут інформаційних технологій і комп'ютерної інженерії, ЗКС-00), **Ігор Тютюнник** (ІнАЕКСУ, 1ЛОТ-01) та **Володимир Баланчук** (Інститут радіотехніки, зв'язку та приладобудування, ТСМ-01).

А стипендіатами Вінницької міської ради стали п'ятикурсники **Тетяна Трояновська** (Інститут інформаційних технологій і комп'ютерної інженерії), **Дмитро Кішкін** (Інститут радіотехніки, зв'язку та приладобудування), **Людмила Поліщук** (Інститут будівництва, теплоенергетики та газопостачання), **Олександр Брицький** (Інститут машинобудування та транспорту), четверто курсниця **Світлана Мушинська** (Інститут автоматики, електроніки та комп'ютерних систем управління) і другокурсниці **Ольга Кисіль** (Інститут менеджменту) та **Олена Ободинська** (Інститут електроенергетики, екології та електромеханіки).

Многая літа!

19 лютого 2005 року виповнилося 60 років доктору технічних наук, професору, академіку академії інженерних наук України, завідувачу кафедри проектування комп’ютерної і телекомунікаційної апаратури, декану факультету медико-біологічного і електронного приладобудування нашого університету Миколі Філинюку.

Микола Антонович народився у Магадані в родині льотчика військово-морської авіації. З 1963 по 1968 рік навчався в Саратовському вищому командно-інженерному ракетному училищі, де розпочав наукові дослідження в галузі голографії і лазерної техніки. Після закінчення училища, працюючи асистентом кафедри електронних приладів Вінницького філіалу Київського політехнічного інституту, продовживав наукові дослідження в галузі техніки НВЧ та мікроелектроніки. У 1974 році захистив кандидатську дисертацію. Через десять літ потому захистив докторську.

Професор Микола Філинюк у 1985 році сформулював новий науковий напрямок в галузі електроніки — негатроніка. Згодом при Вінницькому політехнічному інституті організував міжнародний координаційний центр за напрямком негатроніка, до складу якого увійшли такі відомі вчені, як професори: В. С. Андреєв, Л. Н. Біберман, С. А. Гаряйнов, В. П. Дьяконов, Ф. Д. Касимов, О. Н. Негоденко, Л. Н. Степанова, А. С. Тагер, Ю. Л. Хотунцев.

Результатом наукової і педагогічної діяльності Миколи Філинюка є 380 публікацій. Серед них 16 монографій, підручників і навчальних посібників, 57 авторських свідоцтв і патентів. Особливе місце серед цих робіт займає монографія ювіляра «Активные СВЧ фильтры» (Москва, «Радио и связь», 1987), що є першою в світі книгою галузі, а також підготовлена колективом авторів монографія «Негатроніка», (Новосибирськ, «РАН», 1995), опублікована Російською академією наук. Ця монографія остаточно затвердила негатроніку як науковий напрям. Широке застосування в навчальних закладах СРСР і за кордоном одержали його підручники «Microelectronic Devices and Fundamentals of Their Desing» (Mir, Moscow, 1989) і «Інтегральні мікросхеми і основи їх проектування» (М., «Радио и связь», 1999).

Наукові інтереси професора Філинюка сягають і медицини, де він впродовж багатьох років активно співпрацює з вченими Вінницького медуніверситету. Результат — ряд нових технічних рішень, захищених авторськими свідоцтвами на винаходи, і понад десяток раціоналізаторських пропозицій, публікація монографій.

Результати його наукових досліджень впроваджені в розробки спеціальної техніки, а також в організаціях освіти і охорони здоров'я. Вперше в світовій практиці Микола Антонович підготував і впровадив у 2002 році в нашому ВНТУ навчальний курс «Основи негатроніки», який нині викладається в Хмельницькому національному університеті, в Таганрозькому

університеті радіоелектроніки і в Азербайджанському технічному університеті.

Успішно працює створена професором Філинюком наукова школа з напряму негатроніка. Він був науковим консультантом з підготовки двох докторських дисертацій, виростив 9 кандидатів технічних наук і 10 магістрів. Впродовж 10 років був членом спеціалізованої ради із захисту докторських дисертацій при інституті кібернетики ім. Глушкова НАН України. Нині є членом двох спецрад із захисту докторських дисертацій при ВНТУ.

Під керівництвом професора Філинюка в 1991 році в Баку відбулась перша Всесоюзна науково-технічна конференція з негатроніки. Впродовж 10 років Микола Антонович був організатором щорічної міжнародної науково-технічної конференції «Приладобудування», котра проводиться в різних регіонах України. На ній пройшли апробацію багато майбутніх вчених країн СНД і зарубіжжя.

Нині Микола Філинюк є членом редколегії науково-технічних журналів «Вісник ВПІ» (Вінниця), «Вимірювальна і обчислювальна техніка в технологічних процесах» (Хмельницький), «Вісник ЖІТІ» (Житомир).

Професор Микола Філинюк відзначений двома медалями СРСР, однією срібною і чотирма бронзовими медалями ВДНГ СРСР. Він є лауреатом Всесоюзного огляду науково-технічної творчості молоді. Міністерство освіти і середньої спеціальної освіти СРСР в 1986 році нагородило Миколу Антоновича знаком «За відмінні успіхи в роботі» у галузі вищої освіти.

Микола Антонович Філинюк нині активно впроваджує нові прогресивні форми і методи навчання, готує магістрів і аспірантів, плідно працює для розвитку опто-негатроніки і біонегатроніки.

Редколегія часопису і весь колектив університету щиро вітають Миколу Антоновича з чудовою датою і зичать міцного здоров'я, щастя, звершення всіх задумів.

«ТРАНСТРИБО-2005»

Санкт-Петербурзький державний політехнічний університет у травні проводить III Міжнародний симпозіум з триботехніки «Транстрибо-2005». Одним із ініціаторів його започаткування і постійним співголовою оргкомітету цього симпозіуму з транспортної триботехніки є доктор технічних наук, професор Сергій Чулкін — випускник нашого ВНЗ.

Сергій Георгійович навчався на машинобудівному факультеті нашого вишого закладу освіти — тоді Вінницького політехнічного інституту. Отримані в alma-mater ґрутовні фахові знання сприяли тому, що зумів зробити чудову наукову кар'єру в північній столиці Росії. Нині професор Чулкін є визнаним фахівцем у галузі трибології.

Закінчивши у 1975 році Вінницький політех, відслужив у війську, а потім працював інженером на промислових підприємствах. Набувши практичного досвіду, взявся за викладацьку роботу — на кафедрі технології конструкційних матеріалів і зварювання Ленінградського інституту водного транспорту. Став кандидатом наук, доцентом. Тут же

після закінчення докторантури, успішно захистив дисертацію.

Нині професор Чулкін є завідувачем лабораторії тертя і змащення кафедри машинознавства і деталей машин Санкт-Петербурзького державного технічного університету Він автор 65 наукових статей і 12 навчально-методичних посібників. Кілька наукових робіт опубліковано в США. Сергій Георгійович один з організаторів першого в Російській Федерації електронного наукового журналу в галузі трибології «Трение, износ, смазка».

Тож, запрошення на форум «Транстрибо-2005», який проводить власне механіко-машинобудівний факультет СПБДПУ, чи не найперше професор

Чулкін надіслав рідному Інституту машинобудування (колись факультет машинобудування) ВНТУ. Оргкомітет цього міжнародного наукового зібрання сподівається, що до участі у «Транстрибо-2005» долучаться доктори технічних наук, професори Інституту машинобудування і транспорту ВНТУ, завідувачі кафедр Валерій Савуляк, Володимир Михалевич, Віталій Огородніков і професор Віктор Анісимов.

Рівень

Ліверпуль став ближчим

Наш університет з Ліверпульським єднає співпраця уже понад десять років. Нині обопільно дійшли згоди так би мовити узаконити, юридично оформити стосунки.

Історія почалася ще в середині 90-х років, коли третіокурсник факультету АКСУ (нині Інститут АЕКСУ) Максим Грудін отримав запрошення на практику в університет Джона Мурса. Прагнення хлопця займатись науковою роботою знаходило підтримку в провідних учених нашого університету. Особливо опікувався здібним юнаком завідувач кафедри автоматики та інформаційно-вимірювальної техніки, доктор технічних наук, професор Роман Кветний. Саме Роман Наумович допоміг своєму талановитому учневі визначити перспективний напрямок наукової діяльності — обробка зображення. Максим друкував статті на цю тематику і в співавторстві, і самостійно в університетському науковому журналі «Вісник ВПІ», в престижних закордонних виданнях. Його помітили і запросили для проходження практики до університету Джона Мурса. Допоміг Максимові здійснити цю поїздку теж Роман Наумович. У Ліверпульському університеті Максим виконав практичний проект. І дуже вдало, судячи з емоційно піднесеною, не характерного для стриманих англійців відгуку, який надіслали до alma mater вінничанина. Лист з Ліверпуля закінчувався пропозицією Максиму після завершення бакалаврської підготовки у ВНТУ, продовжити здобувати ступінь магістра уже в університеті Джона Мурса. Там вихованець ВНТУ блискуче захистив магістерську роботу. А потім і дисертацію на ступінь доктора філософії — аналог нашого кандидата наук. До речі, згодом Максим працював у Великій Британії, потім у Канаді. Зараз працює у США.

У січні ВНТУ і Ліверпульський університет Джона Мурса підписали договір про співпрацю у сфері освіти і наукових досліджень. Угодою передбачений обмін не лише студентами, а й викладачами.

Імідж нашого ВНТУ, створений Максимом, сприяв тому, що невдовзі від керівництва університету Джона Мурса надійшло прохання рекомендувати ще одного студента нашого університету на навчання до Ліверпуля. Поїхав Олександр Скідан. Рік тому він теж успішно захистив там дисертацію доктора філософії.

Нині уже рік у Ліверпульському університеті навчається третій вихованець ІНАЕКСУ Віктор Говоров.

У вересні-жовтні 2003-го року за програмою експертних візітів НАТО в університеті Джона Мурса працював кандидат технічних наук, доцент нашого університету Сергій Довгалець. Тоді й активно обговорювались форми наукової співпраці.

— Спільні наукові дослідження, на мою думку, це перспективніше, аніж просто обмін студентами і викладачами, — зауважує Сергій Михайлович. — Адже є можливість залучати багатьох науковців нашого університету. Особливо серед молодих маємо багато перспективних дослідників. Зраз ми спільно з ліверпульцями працюємо над проектом з розробки тримірного ендоскопа для використання в медичній діагностиці онкологічних хвороб. І Максим Грудін, і Олександр Скідан, і Віктор Говоров навчалися у нашему університеті за спеціальністю «комп’ютеризовані системи, автоматика і управління». І працювали в Ліверпулі в одній лабораторії загальнотехнічного дослідного інституту, який займається розробкою систем технічного зору і застосуванням цих систем в різноманітних галузях медицини і техніки. Те, над чим ми зараз працюємо, це теж обробка зображень. Рівень підготовки наших студентів дуже втішає: адже уже двоє, отримавши у ВНТУ вищу освіту, успішно захистили дисертації в Ліверпулі.

З країн далеких повернувшись

МІЖНАРОДНІ ЗВ'ЯЗКИ ВНТУ РОЗШИРЮЮТЬСЯ

В Індії успішно пройшла виставка науково-технічних досягнень України. Відбувалась вона у місті Нью-Делі. Безпосередню участю у цьому представницькому міжнародному заході брав заступник директора Інституту міжнародних зв'язків нашого ВНТУ, кандидат технічних наук, доцент кафедри лазерної та оптоелектронної технології Сергій Павлов.

Позаторік Сергій Володимирович вперше був учасником «Днів української науки і технології» — в Китаї. Потому налагодив плідне наукове співробітництво: наш університет виграв грант на виконання роботи у рамках угода між урядом України та урядом КНР зі створенням оптоелектронних та лазерних технологій для нетрадиційних методів діагностики і терапії серцево-судинної системи людини. А ще була підписана угода про співпрацю з кількома таємешніми університетами. Невдовзі у ВНТУ з'явились студенти з Китаю.

Тож, є підстави сподіватися, що візит і до цієї екзотичної країни надасть такі ж перспективи. Достеменно маємо можливість довідатися з розповіді Сергія Павлова.

— Виставка організована Міністерством науки і освіти України, посольством України в Індії разом з Департаментом науки і технологій уряду Індії. У ній брали участь відомі науково-дослідні інститути, центри і вищі навчальні заклади України. Експозиція представляла розробки в авіабудівній, суднобудівній, мікроелектронній сферах, а також у галузі біотехнологій, біомедицини — понад 300 наукових проектів. Під час роботи виставки проходили наукові семінари-презентації нових розробок.

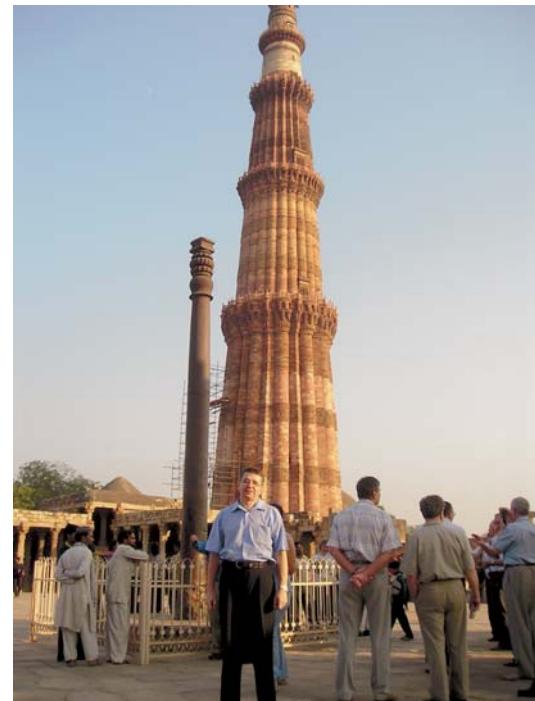
У відкритті форуму взяли участь міністр науки і технологій Індії С. Сітіл, посол України в Індії Олег Семенець.

Виставка української науки і технології мала на меті ознайомити представників промислових, наукових і ділових кіл Індії з новітніми розробками українських вчених і розширити науково-технологічне співробітництво між двома країнами.

Індія і Україна завжди мали тісні і дружні стосунки. Ще за радянських часів плідно розвивалось наукове співробітництво у галузі науки та технології. Достатньо нагадати один приклад щодо співпраці українських та індійських вчених: створення «Аріабата» — першого індійського штучного супутника Землі.

— Сергію Володимировичу, а чим на виставці був представлений власне Вінницький національний технічний університет?

— Ми запропонували п'ять науково-

Нью-Делі має один з найвищих мінаретів у світі. І поруч з ним загадковий залізний стовп — тисячолітній, але без жодних ознак корозії. Хто його поставив, навіщо і що то власне за матеріал ученим досі достеменно невідомо

Співробітник підрозділу міжнародних відносин консульства наукових та промислових технологій Індії Рама Свамі Баонзал та доцент ВНТУ Сергій Павлов

технічних розробок:

- Оптоелектронний комплекс для визначення стану периферійних судин серцево-судинної системи (розробники — професор ВНТУ Володимир Кожем'яко, доцент Сергій Павлов, професор Вінницького медуніверситету Петро Колісник і доцент цього ж університету Олександр Барилло);
- Апарат лазерний терапевтичний «QUANTRON-LASER» системи (розробники — професор Володимир Кожем'яко, доценти Сергій Павлов і Геннадій Лисенко, науковий співробітник Станіслав Туцканський);
- Технології виробництва надяскравих світлодіодних матриць вітчизняного виробництва (розробники — професор Володимир Кожем'яко і професор Володимир Осінський);
- Мікроелектронний багатоканальний пристрій для вимірювання температури, магнітного поля, оптичного випромінювання, тиску, вологості, концентрації газового середовища (розробники — професори ВНТУ Володимир Осадчук та Олександр Осадчук);
- Джерело електронів на основі тліючого розряду (розробник професор ВНТУ Олександр Новиков).

— Під час виставки підписано кілька угод про співробітництво. З ким?

— Під час виставки ми підписали 8 протоколів про наміри співробітництва з такими організаціями:

- в напрямку розвитку та впровадження лазерних та оптоелектронних технологій («Maharshi Technology Corporation»,

- AIIMS (All-India Institute of Medical Science), «Aero-path Limited», «Quantum Medicine Technologies LTD»; «Simulation India», Advanced Laser Systems LTD;
- в напрямку розвитку та впровадження нових джерел енергії високовольтного тліючого розряду для парафазної технології для високоякісної металургії та сенсорів («Community Polytechnic-N.Delhi», «Divergent Technologies»);
 - Нині ще узгоджуються деталі укладення договору з організацією «Sunworks Applying Thoughts Pvt. LTD» в напрямку розвитку та впровадження лазерних, оптоелектронних, нано- та мікро- технологій.

— А серед студентів нашого університету побільшає громадян Індії?

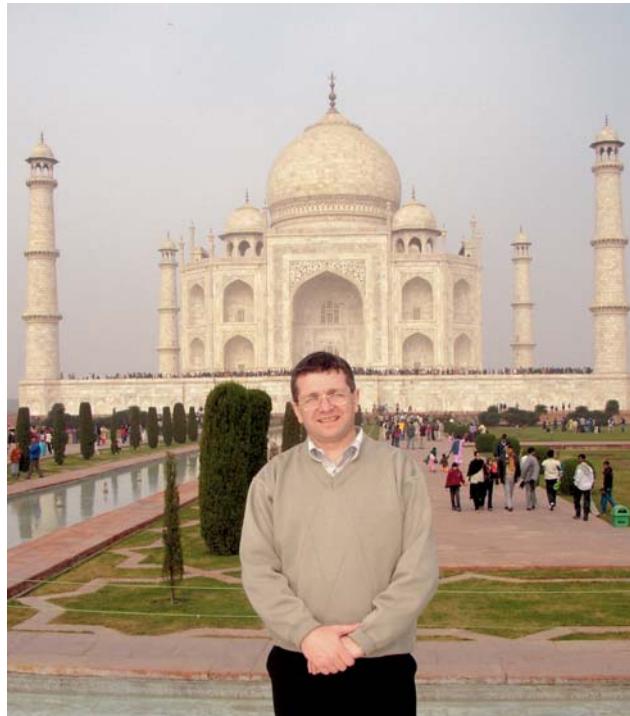
— Дуже ймовірно. Була помітна зацікавленість з індійського боку стосовно навчання у нашему університеті. Організаціям, що займаються набором студентів на навчання за кордон, я надав всю необхідну інформацію — буклет, фільм про наш університет, адресу сайту. Тож, є підстави сподіватися, що з цього року у нашему ВНТУ навчатимуться індуси. До речі, нині завдяки зусиллям керівництва нашого ВНЗ та Інституту міжнародних зв'язків ВНТУ, особисто директора ІнМЗ професора Сергія Юхимчука кількість студентів-іноземців на підготовчому відділенні значно зросла. У ВНТУ тепер здобувають освіту вже й громадян Еквадору, Китаю, Камеруну, Малайзії, Палестини, Лівану.

Варто зауважити, що нині у ВНТУ для студентів, зокрема іноземних, створено чудові умови і для навчання, і для проживання. Сучасні комфортні гуртожитки, є можливість недорого, але смачно і поживно харчуватися у студентській їdalyni. А ця інформація швидко передається іноземним студентам до інших міст. Тому сьогодні багато випадків, коли до нас у ВНТУ переводяться студенти з Одеси, Дніпропетровська, Києва...

— Сергію Володимировичу, розпитуючи про Індію, не можна не запитати про восьме чудо світу. Ви бачили його?

— Звісно! Легкий та білий, чарівний та нереальний мавзолей Тадж-Махал викликає дивовижні відчуття. То передати словами неможливо. Успальниця була збудована за наказом правителя північної Індії шаха Джахана над могилою його коханої дружини Мумтаз Махал. Цього року в Індії відзначають 350-літній ювілей Тадж-Махалу.

Більшу частину свого життя шах Джахан провів у походах та битвах. Мумтаз Махал була єдиною з усіх його дружин, яка супроводжувала чоловіка у військових походах. Вона була його радником у питаннях заплутаної і складної східної дипломатії. Поділяла чоловіків інтерес до філософії. 17 щасливих років вони прожили разом. Мумтаз Махал померла у 36-літньому віці, народжуючи для шаха Джахана їх 14-ту дитину. Шах Джахан, якого називали Королем Світу, був старший від своєї улюбленої дружини на один рік. Після її смерті

Біля Тадж-Махалу — восьмого чуда світу

він на тривалий час усамітнився, а коли нарешті вийшов, його ледве впізнали: замість величного воїна люди побачили кволого, сивого та згорблого старця. У країні на два роки оголосили траур і розпочали будівництво мавзолею. Його споруджували впродовж 22 років понад 20 тисяч будівельників з усіх країн світу. І збудували таким чином, що він закривав собою усе навколо — від палаців та садів Агри до хмар на небі. А через річку навпроти мавзолею згодом мав постати мавзолей самого шаха Джахана — з чорного мармуру. Їх мав з'єднувати чорно-білий ажурний Міст Зітхань — як символ вічного кохання. Однак шаху завадив здійснити задумане власний син: скориставшись відчаєм батька, він захопив владу, а самого шаха заточив у темницю Червоний форт. Біля тюремного вікна, з якого було видно тільки Тадж Махал, шах Джахан провів решту свого життя. А коли зір ослаб, на стіні його сумного помешкання встановили великий смарагд таким чином, щоб у ньому відображався Тадж Махал. Так і знайшли величного колись імператора: він помер, пригорнувшись щоку до смарагда — до відображення свого кохання, до відображення Тадж-Махалу.

Відомий індійський письменник, лауреат Нобелівської премії Рабіндратан Тагор називав Тадж-Махал «сльозою на обличчі вічності».

Доторк до свяенної корови дарує удачу

В Індії це традиційний спосіб заробітку

Болонський процес

У Польщі попит на інженерів зростає

П'ятикурсник Інституту електроенергетики, екології та електромеханіки нашого університету Євгеній Гречанюк (група АЕ-00) взяв участь у польсько-українській студентській конференції, на якій йшлося про нинішній стан і перспективи співпраці ВНЗ двох країн. Проходив цей міжнародний студентський форум у Кракові.

Готували конференцію ретельно і досить довго (три роки) найповажніші наукові інституції Польщі — Польська Академія Наук і Польська Академія Знань. Ці організації, перша з яких є державною, а друга громадською, повністю взяли на себе усі фінансові витрати конференції. А делегувала до Кракова вихованця ВНТУ Українська Студентська Спілка. Зрештою, на цьому міжнародному студентському зібранні кожна область нашої держави мала по кілька представників. Нашу репрезентували Євгеній Гречанюк і аспірант Інституту кормів УААН, що розташований у Вінниці, Богдан Каменчук.

ДИСТАНЦІЙНУ ОСВІТУ ЛІШЕ ЗАПОЧАТКОВУЮТЬ

Про ставлення до юних українських гостей свідчить уже те, що розмістили їх у п'ятизірковому готелі «Краков'як» Польської педагогічної академії. А на відкриття конференції пришли прем'єр-міністр Польщі і злотник цієї країни. Міністр народної освіти і спорту Польщі півтори години розповідав студентам про вищу освіту своєї держави і як на неї вплинули політичні зміни 1989-2004 років.

— У Польщі чітко простежується тенденція, що технологічний розвиток зумовлює збільшення прийому на факультети точних і технічних наук, — розповідає Женя. — У нас в Україні загалом і в нашому ВНТУ зокрема дистанційна освіта уже має певні напрацювання, а в Польщі її основи лише закладаються. Система кредитів і позик студентам на освіту у них теж тільки починає запроваджуватись. І тут виникає чимало проблем, особливо з поверненням. Та все ж найістотнішою темою цієї конференції, як на мою думку, було забезпечення у державі автономії вищої освіти.

ДВІ РОБОТИ — ПАТОЛОГІЯ

Порівняно з початком 90-х років минулого століття кількість студентів у Польщі зросла майже вчетверо. Однак їх значно менше від показника розвинених європейських країн. І збільшення студентів закладів вищої освіти є проблематичним — на перешкоді демографія: з нинішнього року очікується зменшення населення у віці 19-24 років. Ще одна проблема: випускники ВНЗ повинні були б швидше інших знаходити роботу, однак відсоток безробітних серед них у Польщі постійно зростає. Часто вони не знаходить роботу в галузі отриманої освіти чи на посаді, що вимагає їх кваліфікації.

Кількість студентів на одного викладача ВНЗ у Польщі останнім часом збільшилася з 6 до 20. Водночас великою проблемою є нестача професорів і докторів наук (у Польщі посади доцента уже немає). Платна освіта здійснюється переважно викладачами, які отримали освіту і працевлаштувалися у державних університетах. Поляки вважають патологічним явищем одночасну роботу в кількох місцях.

Євгеній Гречанюк і Замок Дракона

ЗАМОК ДРАКОНА

Однією з найвідоміших пам'яток Кракова є Великий замок Дракона, де відбувалося помазування польських королів. Таку дивну назву отримав від легенд: поруч гори, на якій він стоїть, у печері жив дракон. У жертву чудовиську приносили місцевих вродливих дівчат, допоки не знайшовся мужній воїн і не вбив його. На території замку є захоронення видатних польських діячів. Саме тут відомий костел, на позолоту купола якого використано 40 кг золота. У Другу світову війну патріотичні поляки залили маківку смолою зі специфічними добавками. На очищення пішло б більше коштів, аніж вартує саме золото. Тому фашисти купол не зачепили.

ЗА ПИВО — ДЕПОРТАЦІЯ

— Польську мову ми добре розуміли і без перекладу. Так само і українську поляки розуміли чудово, а от зміст сказаного російською вони не вловлювали. Англійську ж знає мало хто, як і в нас в Україні, — ділиться враженнями Женя, — У Польщі рівень життя вищий, ніж у нас. Скажімо, стипендія студента \$100, аспіранта \$200. Але ціни на продукти харчування теж вищі наших — вдвічі. Ще хотів би зауважити, що у Польщі люди дуже дисципліновані. Приміром, дорогу переходять лише по «зебрі», і ніколи не підуть на червоне світло, навіть якщо поблизу немає машин. А власне у Кракові варять пиво, яке дуже різиться від того, до якого ми звикли, — продовжує розповідь Женя. — Але пити пиво у невідведених для цього місцях суверено заборонено. Що це не порожні застереження мали змогу, на жаль, переконатися: хлопець з нашої української делегації вирішив посмакувати пивом, як то заведено у нас, коли заманулося. Тут же звідкись взявся полісмен, оформив документи, згідно яких наш земляк на півроку депортований із Польщі.

Вчитися! Вчитися! Вчитися!

18-19 червня 1999 року у місті Болонья міністри освіти європейських країн прийняли конвенцію, згідно якої у першому десятиріччі третього тисячоліття має бути створена Зона європейської вищої освіти. Це нагально необхідно для підвищення міжнародної конкурентоспроможності вищої школи континенту.

Міністерство освіти і науки України сподівається, що Україна вже в травні майбутнього року приєднається до Болонського процесу, в рамках якого в Європі створюється єдиний простір вищої освіти. Головна ідея Болонської конвенції — стандартизація підходів до організації навчального процесу і функціонування вищої школи в Європі.

Деякі аспекти Болонської конвенції

Сьогодні для реалізації єдиних критеріїв здобуття освіти і підвищення рівня освіченості спеціалістів назріла потреба в об'єднанні зусиль ВНЗ шляхом залучення до Болонської конвенції, згідно з якою оприлюднені загальні кількісні і якісні показники переходу до об'єднуючої системи підготовки кадрів. Прийняті і задекларовані конкретні пропозиції, які на даний час вже опрацьовані в багатьох країнах світу.

Болонська конвенція ставить за мету до 2010 року запровадити єдині критерії навчання, єдині критерії наукових ступенів, єдину систему кредитних одиниць, уніфікований європейський додаток до диплому, а також єдину систему освіти — бакалавр, магістр.

Навчання здійснюється за схемою: 3-4 роки бакалаврату + 1-2 роки магістратури.

Зокрема слід зазначити, що диплом бакалавра не дає права кар'єрного росту. Випускник бакалаврату може працювати лише на першінній посаді інженера.

Після бакалаврату можна продовжити навчання в магістратурі і отримати диплом магістра інженерії або диплом магістра науковця. Це дасть змогу працювати на відповідальніших посадах. А диплом науковця відкрєє перспективи щодо виконання роботи за конкретною проблематикою і дасть можливість спробувати себе на викладацькій ниві.

Кращим випускникам магістратури пропонується вступити в

лької конвенції нашої аспірантури) з терміном навчання 3 роки. Після її закінчення і успішного захисту дисертації присуджується наукова ступінь і видається диплом доктора філософії з конкретних наук, рівнозначний нашему кандидату наук. Цей диплом свідчить про істотний внесок в науку і дозволяє працювати на наукових, викладацьких і керівних посадах в навчальних закладах та підприємствах різних форм власності.

Найбільш здібним до наукової роботи спеціалістам рекомендується продовжити наукову діяльність. Їм надається можливість публікуватись у відомих і загальнозвізних у світі фахових виданнях певного наукового напрямку. На підставі позитивного рішення створеної комісії із 5-ти експертів міжнародного рівня з різних держав докторам філософії з конкретних наук присуджується наукова ступінь та видається диплом хабілітованого доктора (аналог нашого доктора наук). Цей диплом свідчить про значні досягнення в науці і дозволяє працювати на найвищих наукових, викладацьких та керівних посадах, як правило, у ВНЗ та на виробництві.

Така система підготовки кадрів на сьогодні вже відпрацьована і ефективно діє в США та багатьох країнах Європи. Сподіваємось, що в найближчому майбутньому і наша держава приєднеться до неї.

Олександр Сіянов,
кандидат технічних наук, доцент кафедри ПЦБ

Завідувач кафедри МБА Ігор Дудар і студент
групи 1ТГ-01 Роман Степановський

На семінарі були присутні викладачі і працівники кафедри МБА, а також студенти І-ІV курсів спеціальності «містобудування та дизайн».

Представники фірми продемонстрували на стендах нові оздоблювальні матеріали, детально про них розповіли. Особливу цікавість викликали в учасників семінару такі новинки як дизайн-стелі, сухі суміші для ґрунтовки, штукатурки та шпаклівки, нові ізоляційні матеріали, легкі хвилясті покрівельні листи, професійні рішення для теплоізоляції стін. Наприклад, застосування шпаклівок фірми KNAUF дає змогу уникнути такого процесу як шліфування, що значно поліпшує умови праці.

А ізоляційні матеріали наносяться в приміщеннях з підвищеною вологістю.

ЮВАТИМЕМО ЗА НОВИМИ ТЕХНОЛОГІЯМИ З KNAUF

Кафедра містобудування та архітектури з ініціативи свого завідувача доктора технічних наук, професора Ігоря Дударя зорганізувала семінар з нових оздоблювальних матеріалів та технологій. Його проводили представники фірми KNAUF (Київ) Оксана Кривцова - менеджер фірми у Вінницькій області та Володимир Ронський — майстер навчального центру фірми KNAUF.

щеню вологістю і повністю запобігають проникненню вологи в конструкції.

Оригінальністю відрізняються від продукції інших фірм також такі новинки, як «стеля під стелю» — вирішуються водночас питання і дизайну, і протипожежного захисту, і перегородок на металевому каркасі; лінійні системи відводу води, які дають змогу зменшити обсяг земельних робіт.

Семінар був корисним як для співробітників, так і студентів. Представникам фірми довелось відповісти на чимало запитань.

Для студентів 1-2 курсів, які здобувають робочу професію «маляр будівельний», це був своєрідний вступ до спеціальності. Цікаві проспекти та стенди представники фірми подарували кафедрі для кабінету з робочої професії.

**Святослав Голюк, завідувач лабораторії
з робочої професії кафедри МБА**

Помаранчеві спогади

Ми творили історію

**Iрина Бойко і пропор ВНТУ
в помаранчеву ніч
під адміністрацією президента**

Ще довго у наших душах і серцях лунатимут гасла: «Нас багато!

Нас не подолати!», «Знаю, вірю, можемо — разом переможемо!», «Донецьк, Донбас, приїдний до нас!».

Сьогодні, коли життя увійшло у звичний ритм, коли ми щасливі, що маємо свого народного Президента Віктора Ющенка, наче сон згадуються морозні ночі, холодні дні Помаранчевої революції. Тривожні години поруч з похмурими кордонами спецназівців на вулиці Лютеранській під будівлею адміністрації президента. Дивно, але сама природа була з нами заодно — вона потеплішала: сніг, який вкривав землю у перші листопадові дні безсоромної брехні, згодом розтанув. Мабуть, і він не зміг терпіти таку наругу. А може його розтопили наші гарячі, палкі, сповнені любові до рідної України, серця?

Я вдячна за небайдужість усім студентам моого рідного Інституту електроенергетики, екології та електромеханіки. Особливо старшокурсникам Юлії Бойко, Євгену Чуприні, Костянтину Григор'єву, Олександру Ковтуну, Ігорю Федорову, Павлові Смаглю, Вікторії Мельник, Юрію Барщу. Вони з 22 листопада — з першого дня Помаранчевої революції активно повстали на захист свого вибору, не давали шансу залишатися байдужими іншим. Друкували

листівки і гасла, агітували однолітків брати участь у мітингах.

23 листопада нами, студентами, була створена Координаційна рада страйкового комітету нашого ВНТУ. Хочу висловити подяку також проректорові з виховної роботи нашого ВНТУ Миколі Прищаку, голові нашого університетського студентського профкому Андрію Запорожану, декану факультету ЕЕЕ В'ячеславу Мадьярову, заступнику декана факультету КСАЕСЕП Володимиру Богачку за всебічне сприяння і підтримку нашої Координаційної ради.

Але найбільшою підтримкою для бунтівливих студентів була поява на нашому першому, ще цілком стихійному мітингу нашого ректора. Ми не змогли бути в аудиторіях, ми вийшли на університетський стадіон. Ректор підтримав своїх студентів. Ми горді, що нашим університетом керує така людина — професор Борис Іванович Мокін. Його палкий виступ додав сил, зміцнив нашу віру у перемогу справедливості.

Ми вибороли свою правду, відстояли свій голос і відкрили нову, величну сторінку української історії — історії великої нації.

**Ірина Бойко,
студентка групи ЗЕСЕ-00, ІнЕЕЕМ,
ек-голова Координаційної ради
страйкову ВНТУ**

Природа радіє

Помаранчеве диво

23 січня — у день інавгурації народного Президента України Віктора Ющенка... розквітили помаранчеві троянді. Кандидат технічних наук, доцент кафедри інженерної і комп’ютерної графіки нашого університету Антоніна Буда такого неймовірного подарунка від своєї кімнатної рослини, звісно, не сподівалась.

Антоніна Героніївна не пошкодувала одну з трьох квіточок принести на роботу, аби порадувати колег. Поділилась радістю і зі студентами. А ті одразу запропонували увіковічнити це відчайдушне маленьке диво фотокамерою. Першокурсник Олександр Войчук (група 1ТМ-04) зробив настільки чудові цифрові знімки революційних квіточок, що тепер серед студентів вони стали популярними шпарелами робочого столу комп’ютера.

І колеги, і її студенти уже безліч разів переконувались, що рослини люблять Антоніну Героніївну. Навіть у найнесприятливіші роки на її дачі виростає чудо-полуниця. А про велета-гарбуза (помаранчево-таки!), котрий вродив у неї на городі у надзвичайно посушливе літо, писали навіть обласні газети.

З висоти дев'ятого поверху маленькі патріотичні квіточки і зараз дивляться на засніжену вулицю Келецьку. Їм тепло. Полум'яновожтій колір сам по собі теплий і приязній. Що йому холод?

ПОДЯКА

ректору Вінницького національного
технічного університету Мокіну Б.І.

Вельмишановний Борис Іванович!

Щиро дякуємо Вам за підготовку та чудове виховання студентів довіреного Вам університету, які брали активну участь у роботі дільничних комісій з виборів Президента України 26 грудня 2004 року у місті Mariupol' Donецької області:

**Олександра Боженка (4 курс Інституту ЕЕЕМ, група 1ЕСЕ-01),
Олександра Венгера (2 курс Інституту МТ, група 3ТМ-03),
Володимира Соколюка (3 курс Інституту ЕЕЕМ, група 1ЕПА-01),
Віталія Швеця (4 курс Інституту МТ, група 2Т-01),
Олександра Яхна (4 курс Інституту МТ, група 1ТВ-01).**

Завдяки отриманим під Вашим чуйним керівництвом знанням, ці юнаки з гідністю та належною витримкою виконували свої обов'язки, надавали усіляку допомогу виборцям та колегам по роботі в ДВК.

Бажаємо Вам міцного здоров'я, завзяття і наснаги у Вашій шляхетній справі — навчанні молоді на користь суспільству та нашій Україні.

З великою повагою

голова ТВК № 56 В.П. Колосов,

голова ТВК № 46 В.Є. Шевченко.

Alma-mater

ОТРИМАТИ ХОРОШУ ОСВІТУ, ЩОБ МАТИ ГАРНУ РОБОТУ

Уже понад два десятиліття наш ВНЗ готує фахівців для 70-ти країн Європи, Азії, Африки та Латинської Америки. Постілкуємося із нинішніми студентами-іноземцями ВНТУ.

Максим Погорєловський, студент групи 231-04 Інституту інформаційних технологій і комп'ютерної інженерії, (Молдова)

Поступити до ВНТУ — це була мрія всього моого життя. І мені вдалося її здійснити! Недарма в нашому університеті навчається так багато іноземців. Це свідчить, що закінчивши ВНТУ, людина стає високим фахівцем тієї галузі, яку обрава. Я пишауся тим, що ВНТУ дуже відомий! Навчатися тут для мене велика честь, і я докладатиму максимум зусиль, щоб закінчити його добре, отримавши хороший рівень знань. Викладачі університету до іноземців ставляться дуже пристильно, прагнуть допомогти, розуміючи, що іноземцям дещо складніше, аніж тутешнім.

Я бачу, що українці дуже люблять свою країну і дуже пишаються своїми традиціями. Я хочу, щоб і у моїй країні відбулися такі кардинальні політичні зміни, як в Україні після Помаранчової революції.

Енам Мба'а Ян-Франк Самуель, група 231-04 ІнІТКІ, (Камерун)

Спочатку я закінчив коледж, а потім університет в Камеруні. Друг мені порадив, що саме у ВНТУ можна добре вивчитися і стати гарним спеціалістом. Допоки не став студентом, я не знову як готовувати їжу, я не знову як клейти шпалери, я не знову грати в Counter Strike. У нас на батьківщині, якщо ти хочеш працювати, можеш без проблем влаштуватися. А тут у Вінниці я змушений брати гроші у батьків. А так хотілося ще й їм допомагати! А навчатись мені не важко — важко перевороти свою лінію! Знайомих маю дуже багато. А щоб знайти справжнього друга, на те потрібно чимало часу. У мене здома мої справжні друзі — моя сім'я.

Між українцями і камерунцями різниця величезна — і в культурі, і в традиціях. Але є те, що нас об'єднує — це любов до рідної землі, любов до Батьківщини! Мене дуже вразила ваша Помаранчева революція. Я сам брав у ній участь! Коли я побачив, як повстали майже всі українці, зрозумів, що ви справжні патріоти, дуже дружні. Ви прагнули вибороти країну майбутнє і ви свого досягли.

Моя мрія теж збулася — я дуже хотів побачити новорічну ялинку. Це дуже гарно. І хотів побачити сніг.

Усім читачам «Імпульса» я бажаю щастя і удачі. А також, щоб Ющенко виправдав сподівання усіх українців на краще життя.

Лі Мін, група 2МЗВ-04 Інституту менеджменту, (Китай)

Я просто хочу мати хорошу освіту, щоб потім мати гарну роботу. У Китаї я вже закінчив юридичний факультет, а потім ще навчався в Одесі. В Україні я живу вже 4 роки. Мені дуже подобається Україна, тут дуже добри люди, що завжди готові допомогти в нелегких ситуаціях. Мені досить важко учиться, адже я погано знаю українську мову, але педагоги мене розуміють. Незабаром зможу сказати, що я уже майже українець. Я дуже люблю подорожувати, тому в мене багато друзів і в Україні, і в Росії, і в Індії, Туреччині, Франції...

А стосовно Помаранчової революції можу сказати, що тепер ще більше люблю Україну!

Спілкувалась Вікторія Андрійченко, АМЗ-04, ІнІТКІ

Вікно в небеса

Подільська ікона в хаті під стріхою

Dослідження подільської ікони як і усього сакрально-го мистецтва відкриває багато таємниць. Тому й мають май-бутні інженери інтерес до цього виду мистецтва. На зустріч з науковцем обласного краєзнавчого музею Аллою Ліпською та давнім другом нашого Центру культурології та виховання студентів художником-колекціонером Володимиром Козюком в кабінет українознавства ВНТУ прийшло чимало юні.

Студенти почули багато цікавого з історії іконопису на Поділлі, побачили унікальні ікони з колекції краєзнавчого музею, з якими ознайомила присутніх Алла Володимирівна.

А збирач старожитностей подільського краю Володимир Козюк розповів про свої (а їх уже понад 30!) творчі експедиції районами Вінниччини, метою яких було вивчення «хати під стріхою». Студенти задавали безліч запитань, намагались допитатися, яким чином етнографічні зацікавлення пана Володимира знайшли відображення у живописному доробку художника.

Неля Ніколенко,
методист кабінету українознавства.
Володимир Кравець (фото).

Вічне

Під куполом любові

Легендарний граф Калюстро прагнув створити формулу кохання.
Аби люди перестали страждати і були щасливі. Усі без винятку.

Учені ж підвели під це романтичне поняття наукову основу, визначаючи, що кохання – це результат хімічних реакцій, які відбуваються в організмі людини. До самого дня святого Валентина ставлення дуже різне. Тож, не встрайватимемо у дискусії з цього приводу. А по-розмірковуємо власне про кохання. Адже мрія кожної людини бути коханою і кохати. І ми все життя намагаємося розгадати це дивовижне почуття.

Ольга Кошан, студентка групи АМЗ-04, ІнІТКІ

Любов – це сильна емоційна пристрасть, якщо говорити словами науки, і найбільше щастя у світі, якщо говорити словами серця. День закоханих я провела з найдорожчою людиною у затишному кафе подалі від буднів і реальності.

Микола Мельник, асистент кафедри фізики:

Кохання – найкрасивіше, найяскравіше почуття. Воно спонукає людину жертвувати собою заради іншої людини – коханої. Такою для мене є моя дружина Тетяна. Кохання не меркне з роками і не минає. Кохання вічне!

Ігор Язвенюк, студент групи ЗКС-00, ІнІТКІ:

Цілком поділяю думку мудреців, які стверджують, що у хоромах людського щастя дружба зводить стіни, а любов утворить купол... Щира любов схожа на привид: усі про неї говорять, але мало хто її бачив.

Злата Бондаренко, викладач кафедри вищої математики:

Кохання – це гармонія у стосунках між нею і ним.

Людмила Андрійченко, черговий вахтер навчального корпусу №2

Кохання – це радість, це щаслива сім'я.

Дмитро Кисюк, асистент кафедри ОТ:

У кохання як таке не вірю, а під цим поняттям розумію взаємоповагу, симпатію та спільні інтереси.

Фелікс Волков, група 1КС-00, ІнІТКІ:

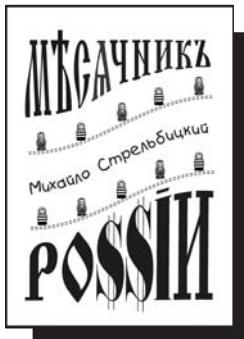
У давній Індії так говорили про кохання: «Три джерела має потяг людини: душу, розум і тіло. Потяг душі породжує дружбу, потяг розуму породжує повагу, потяг тіла породжує бажання. Поєднання трьох потягів породжує кохання».

Тетяна Коцан, інженер кафедри ОТ:

Кохання – це сенс життя.

Роздуми збирала
Вікторія Андрійченко,
група АМЗ-04, ІнІТКІ

«РОССИЯ, КТО ТЫ?»

**Михайло Стрельбицкий. Месячник России. Вірші.
(Рос. мовою). – Вінниця, 2003. — 120 с.**

Kнижка, про яку я сьогодні хочу говорити, унікальна у своєму роді. Вона написана відомим українським критиком і поетом, автором більше десяти поетичних збірок, зокрема поетичної книги у 2-х частинах «Під небом Коновалюка» Михайлом Стрельбицьким, який проживає у Вінниці. Унікальність і своєрідність цієї книги у тому, що вона є авторською спробою сатиричної гри на чужому семантичному полі. Ось як це завдання сформульоване самим автором у розмові з «приятями-читателями, оппонентами і издателями «Месячника...» на полях его рукописи»: « (...) задачи ставились: 1) сыграть на «чужом поле» (семантическом) и не проиграть; 2) тем самим именно в русском языке, средствами стиха сформулировать те исторические счеты Империи, которые, в отличие, скажем, от финнов, поляков, прибалтов, украинское общество, во многих поколениях целенаправленно репрессируемое, ассимилируемое и мутировавшее, так и не посмело выставить; 3) показать и доказать мимо русскоязычным (сущностью «валуевскоязычным!») поэтам, в Украине живущим и все тщащимся, по выражению одного из них, «написать стихи об Украине на великому русском языке», что более-менее качественный русский стих приходит только тогда, когда обращен к собственно русской жизни, русской природе (...». Стрельбицький називає російську культуру імперського штибу, себто ту, яка підтримує і культивує імперські зазіхання російської влади, «валуевським культурним простором». Автор твердить, що свою книгу він написав російською, а не «валуевською мовою»:

«Чистейшей воды валуевский вы каждый день можете услышать из уст представителей днепропетровского и (в особенности) донецкого кланов. Впрочем, как и клана киевского, Юзефович ему в святы». Гадаю, що російська імперська культура — а те, що в Росії завжди розвивалися паралельно дві культури: власне російська, яка сповідує загальні людські цінності й імперська, — сумнівів не викликає — отримала сильного ляпаса. Навіть якщо вона його не помітила, все одно, факт відбувся, і тепер ми можемо сказати, українська література в особі М.Стрельбицького познущалася над великородзянськими проектами Росії. Інша справа, що вона нагадує товстошкірого бегемота, якого не проймеш нічим. Шкода, звичайно, бо це вже навіть не хвороба, це той «чужий», якого російська культура вже і не помічає в своєму організмі:

Ты — брат, или сестра? —
определись, Россия!
Косиши, как и вчера,
кому-то ты чешешь Змия.
Ты — Рим, или — Оплот?
Прогресса, или веры?
Твои ушли вперед
и ... блудят пионеры.
Ты — родина славян?
Иль — пасынок монгола?
Пьянеешь — «вдребадан»,
изменница престола.
Ты — кхмерам светлый путь?
Иль — богачу лучина?
Тебя ль когда-нибудь
обучит дурачина?

Компьютерная сеть
тебя изменит, что ли:
тебе чтоб не болеть
поветриями боле?

[«Россия, кто ты?»]

У книзі вдало спародіовані російські фольклорні жанри (балади, частушки), спародіовані імперські претензії Пушкіна, Тютчева, Достоєвського. Вдало обіграні, шаржовані їхні поетичні й прозові спекуляції на ці теми.

Звичайно, що в жанровому плані насамперед маємо політичну сатиру, гостру й викривальну. Автор добре знає той культурний пласт, який шаржує, добре знає політичну історію Росії минулого і сучасного. Він часто вдається до алюзій, натяків — супільно-політичного й культурного характерів:

... Лживладимир, Лжебориска,
Дальский тоже тут,
продолжатель бравый списка:
с каждым годом меньше риска
и верней маршрут.
Снова — Лжеанастасия,
годы не года...
Слыши, а ты — не Лжероссия,
лебедь—лебеда?

[«Слыши, а ты — не Лжероссия?»].

Ах, Россия! Вновь тебе болит
под чужою хатою mestечко?
Срубы попытались бы ... белить...
Чай, оздоровилось бы сердечко.

[«О пространствах-чужестранствах,
возвращающих к себе»].

Автор виявляє добре знання імперської психіки, ментальності, — і це допомагає йому бути переконливим у створенні повноцінної картини розпаду/розділу російської політичної валуевщини, розкриває її політичне і моральне банкрутство, а разом з нею — нікчемність і холуйство «українських» пришіхвостів:

Валуевские робяты — ох! —
Мы, как прежде хороши:
Этноцида дело свято — ох! —
Продолжаем от души!
Год Чечни совпал в России — ох! —
С годом Украинушки:
Ротозеи да ротозии — ох! —
Подставляли спинушки.

[«Валуевские робяты, ковалевские все хваты»].

Дивним видається, що ця книга пройшла непоміченою минулого року. Тим більше недопустимо, аби нею знехтували сьогодні, коли проблеми супільно-політичних і культурних стосунків України і Росії знову повертаються у звичне русло валуевського етноциду. Ми повинні позбуритися «братьського» втручання росіян у наше внутрішнє життя, налагодивши добросусідські взаємини. Це висновок політичний, але він випливає із книги М. Стрельбицького «Месячник России», цього найяскравішого зразка політичної сатири в українській літературі початку 3-го тисячоліття.

Євген Баран,
член Національної спілки письменників України,
доцент кафедри української літератури
Прикарпатського університету імені Стефаника
Листопад 2004 м. Івано-Франківськ

СПОРТ

«ЯКЩО Є ЕМОЦІЇ – ТО ЦЕ БОЛДЕРІНГ»

Цей афоризм належить відомому українському скелелазу, майстрів спорту міжнародного класу Олександру Паукаєву. Він був головним суддею та ведучим VII відкритої першості Кубку Поділля із скелелазіння у виді болдерінг. Змагання відбувалися 29-30 січня на базі кафедри фізичного виховання ВНТУ, де є спеціальний тренажер. Організатором спортивного заходу виступила Вінницька обласна Федерація альпінізму та скелелазіння (ФАiС). До речі, ці змагання відвідав президент Федерації альпінізму України, він же голова Рахункової Палати України, Валентин Симоненко.

Змагання стали вже традиційним відкриттям сезону скелелазіння. До нашого міста завітали 56 спортсменів з 13 міст України. Okрім болдерингістів із Вінниці у змаганнях брали участь представники із Києва, Одеси, Львова, Дніпропетровська, Нікополя, Севастополя, Луганська, Донецька, Макіївки, Харкова, Кам'янець-Подільського, міст Південного Одеської області та Українки Київської області.

— У змаганнях взяли участь вісім майстрів спорту: шість чоловіків та дві жінки. Ще б пару майстрів спорту — і на Кубку був би повний склад учасників Чемпіонату України із скелелазіння, — зауважив президент ФАiС Вадим Каспіч.

Головному судді Олександру Паукаєву із заступником — майстром спорту Максимом Стенковим була надана роль постановників трас для Кубку Поділля. Зазначу, що вони славно виконали своє завдання, вигадали цікаві і складні траси. У другий день змагань у чоловічому фіналі більше половини спортсменів не змогли повністю пройти навіть одну трасу. А змагатися за Кубок Поділля до Вінниці приїхали 37 чоловіків. Основною несподіванкою змагань стала зміна лідера у фіналі та півфіналі. Тріумфальний виступ Сергія Топишко із Луганська (пройдено чотири траси і всі із першої спроби) у загальному підсумку не отримав належного поцінування. Невдалий виступ у фіналі відсунув Сергія аж на дев'яте місце.

Перше місце здобув мастер спорту з Макіївки двадцятиоднорічний Станіслав Клешньов. Срібним призером став одесит мастер спорту Петро Маркевич. Трете місце посів минулорічний власник Кубку Поділля, мастер спорту двадцятидворічний луганчанин Кирило Шевченко.

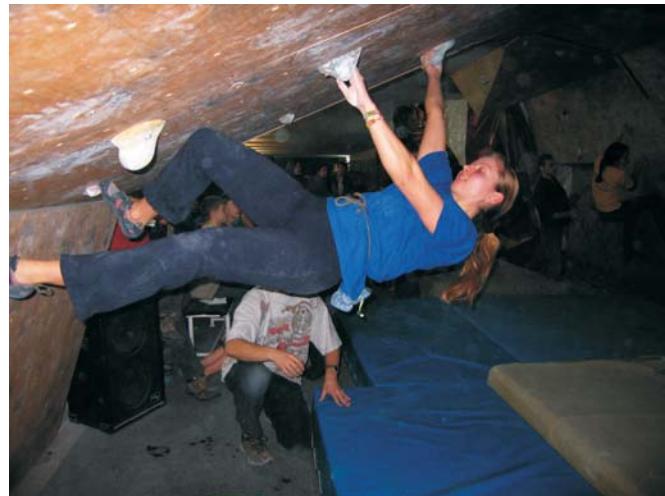
За словами Кирила Шевченка, цьогорічного бронзовового призера змагань, для досягнення результатів у болдерінгу необхідно 5-7 років безперервних тренувань. Сам Кирило тренується вже близько 10 років.

Попри високий рівень учасників, жодному з них не підкорилися у фіналі дві найскладніші траси. Але це все ж не викликало сумнівів у можливості проходження цих трас, адже за правилами постановники можуть пропонувати тільки ту трасу, яку самі здатні здолати.

Завдяки коментарям ведучого Олександра Паукаєва глядачі дізналися не лише про болдерінг, досягнення спортсменів, але й їх професії. Так серед учасників, виявилося, були і податкові інспектори, і приватні підприємці.

За Кубок Поділля змагалися 19 спортсменок віком від 14 до 29 років. І саме найдовідченіша скелелазка із Харкова, мастер спорту міжнародного класу Олена Остапенко посіла друге місце. А переможницею стала двадцятиоднорічна одеситка, мастер спорту Ольга Шалагіна. Дівчина вразила глядачів та учасників своєю майстерністю — за два дні змагань Оля пройшла всі 10 трас (5 у півфіналі та 5 у фіналі) і всі із першої спроби. Бронзову призеркою змагань стала кандидат у майстри спорту Ольга Медведєва із Києва. Вінничанка Катерина Чорноскутова посіла на змаганнях 5 місце.

Призовий фонд змагань, за інформацією організаторів, складав 2000 грн.

Це цікаво

(За матеріалами сайту www.extremeua.com)

Болдерінг — це змагання із скелелазіння, які складаються із серії коротких трас, що зазвичай називаються проблемними. Максимальна кількість зачіпок для рук на одній трасі може бути не більше 12. Висота болдерінгового стенду не повинна перевищувати 4 метрів (висота вінницького стенду 2,6 метра).

В Україні змагання з болдерінгу не так поширені, як з інших видів скелелазіння. Проводяться Чемпіонат України серед дорослих та юніорів у Донецьку, відкритий Чемпіонат Дніпропетровської області серед дітей та відкрита Першість області Кубок Поділля у Вінниці.

Історія скелелазіння походить від альпінізму. Готовчесь до сходження на вершини, альпіністи стали лазити коротші, але екстремальніші скельні маршрути, аби покращити свою техніку. Спочатку ці вправи сприймались як одна з форм тренувань. Однак з 1925 року вони почали еволюціонувати в окремий вид спорту. Болдерінг — вид спорту у якому задіяні всі групи м'язів людини.

На болдерінгівському слензі слово «кеглі» означає руки.

Для виступів спортсмені використовують спеціальне взуття, яке як мінімум на три розміри менше реального розміру ноги. До речі, болдерінгове спорядження недешеве. Приміром, скелелазні туфлі коштують від \$ 30 до \$ 120.

Вероніка Іванова,
студентка групи МРЗ-01, ІнМ

P.S. Велика подяка за надану допомогу при написанні матеріалу Аліні Андрійчук, яка є чемпіонкою України з бальних танців і наймолодшою учасницею VII відкритої першості Кубку Поділля із скелелазіння. На змаганнях Аліна посіла восьме місце.

Щаслива Юля

Срібна чемпіонка України-2003, золота чемпіонка Поділля, багаторазова переможниця чемпіонатів області, майстер спорту України з художньої гімнастики — це моя однокурсниця Юлія Колівошко.

— Як усе починалося?

— Усе почалося з того, що 9 років тому на уроці фізкультури побачила мене тренер з художньої гімнастики і запропонувала прийти до неї на тренування, спробувати себе у цьому виді спорту. Тренер відразу помітила в мені гімнастку. Звісно, успіх, якого я досягла, це результат щоденних важких тренувань після шкільних уроків.

— Чим захопила тебе гімнастика?

— Це надзвичайно жіночний, граційний та красивий вид спорту. Він поєднує в собі акробатику, балет і багато елементів інших видів спорту. Спорт — це невід'ємна частина моєго життя. Я ні краплині не жалую, що вирішила серйозно займатися художньою гімнастикою. Адже гімнастика не тільки дала змогу мати гарну фізичну форму, вона відкрила в мені любов до красивого. Вона дала мені такі людські якості як сила волі, цілеспрямованість та впевненість у собі.

— Якою ти була в дитинстві?

— Несміливою, сором'язливою дівчинкою, але це до того, як почала займатися гімнастикою. Спорт кардинально мене змінив в кращий бік. Ще з раннього дитинства я навчилася ставити перед собою цілі і обов'язково їх досягати!

— Спорт навчанню не заважає?

— Спорт є спорт, а навчання є навчання. У наш час необхідно мати хорошу вищу освіту, хороший фах, а наш ВНТУ дає чудову можливість здобути престижну спеціальність. І це стало причиною моого вступу до ВНТУ. Щоденні тренування не заважають моєму навчанню.

— Юлю, я знаю, ти уже навчаєш мистецтву гімнастики дітей.

— Так, я готую майбутніх спортсменок. І з превеликим задоволенням. У мене у групі 20 чотирирічних дівчаток, які прагнуть досягнути високих результатів, незважаючи на свій такий юний вік!

— А якщо створити гурток для студенток ВНТУ? Чи це вже запізно?

— Краще пізно, аніж ніколи! Займатися спортом, а особливо гімнастикою можливо в будь-якому віці, але це, звичайно, не для результатів у великому спорті, а просто для загального розвитку, поліпшення здоров'я та фізичної форми. А, що стосується гуртка — я б із превеликим задоволенням, але не знаю наскільки формально це можливо.

— Хто найбільше допомагає тобі?

— У житті мені допомагають рідні, мій тренер, яка завжди була не лише наставником, а й другом, мамою, адже більшу частину часу я перебуваю у спортзалі.

— У твоїй родині хтось має спортивні досягнення?

— Мій тато свого часу мав непогані результати: 1-й розряд з футболу та КСМ з волейболу.

— Ти любиш сімейні свята?

— Так. Це дає мені змогу більше поспілкуватися з родиною (у будні на це часу завжди не вистачає).

— Ти задоволена своїм життям?

— Так, звісно. Я дуже задоволена своїм життям тому, що воно надзвичайно цікаве. Саме завдяки художній гімнастиці я об'їздила з тренером та командою всю Україну. Познайомилася з багатьма відомими усьому світу людьми, знайшла багато нових друзів. Я вважаю себе дуже щасливою людиною, адже кожен день моє життя проходить не марно. У мене цікаве, насичене яскравими подіями життя. Я думаю, не кожна людина може цим похвалитися.

— У чому ж на твою думку сенс щастя?

— Сенс власне моєго щастя полягає в тому, що я займаюся справою, яка приносить мені величезне задоволення. А ще у тому, що поруч зі мною дорогі мені люди, яких ціную я і які цінують мене.

**Вікторія Андрійченко,
група АМЗ-04, ІнІТКІ**

Друге місце в першості

12 лютого в лісопарку обласного центру проводилась першість з лижніх гонок Вінницької обласної ради фізкультурно-спортивного товариства «Україна».

Закінчуєчись, зима нарешті подарувала розкішну погоду для шанувальників лижного спорту. Тож, вони іскористались нагодою позмагатись.

До складу команд не дозволялось включати учнів і студентську молодь. На дистанцію 3 км запрошувались жінки. На 5 км — чоловіки. Співробітники нашого університету здолали запропоновані відстані з чудовим результатом.

Друге місце в лижній першості серед жінок виграла провідний редактор ВНТУ Валентина Голубєва. А серед чоловіків друге місце здобув наш Василь Овчарук, завідувач лабораторіями.

Аби друге командне місце цих лижніх гонок врешті теж дісталось нашому технічному університетові, зусиль і своєї спортивної майстерності долучили й інші члени команди ВНТУ: викладачі Світлана Тихонова і Володимир Тихонов.

Принагідно і з приємністю нагадаємо, що торік у змаганнях з легкоатлетичного кросу Вінницької області серед ФСТ «Україна» команда співробітників нашого університету виграла перше місце і кубок. Тоді в особистому заліку Світлана Тихонова і Василь Овчарук зайняли другу сходинку п'єдесталу пошани. А найкращий результат змагань показали Діана Харіна і Олексій Бутлерський.

**Ігор Шемчак, голова комісії
із спортивно-масової роботи проф-
кому співробітників ВНТУ, старший
викладач кафедри фізвиховання**

Четвертий обласний конкурс

з Web-дизайну

це шанс!

Під егідою Міністерства освіти і науки України наш Вінницький національний технічний університет разом із управлінням у справах сім'ї та молоді ОДА, Вінницьким обласним інститутом післядипломної освіти педагогічних працівників, Вінницьким відділенням АПОС, міським палацом дітей та юнацтва та за підтримки Вінницької обласної організації профспілки працівників освіти і науки знову проводить обласний конкурс на кращий Web-сайт.

Аби взяти у ньому участь слід

- мати підготовлений Web-сайт;
- бути учнем або студентом навчального закладу Вінницької області.

Професійне журі конкурсу, до складу якого входять провідні фахівці з Web-технологій, дизайну, комп'ютерної графіки, анімації, прикладного програмного забезпечення та естетики, визначатиме переможців у трьох номінаціях: «Найкраще інформаційне наповнення», «Найкраща графічна реалізація», «Найкраща програмна реалізація». Члени журі незалежно один від одного переглядають кожну роботу. Потім передають в оргкомітет свою бальну оцінку кожній веб-сторінки. З набору балів кожного конкурсанта виключатиметься найменша (як занижена) та найвища (як завищена) оцінки. Лиш потім по кожній роботі знаходитиметься середня оцінка.

Конкурс проводитиметься у 2 тури:

I – конкурсна комісія визначає 18 кращих робіт.

II – переможці першого туру виконують кваліфікаційну роботу за виділений проміжок часу.

Всі роботи будуть безкоштовно розміщені в мережі Інтернет. А кращі відзначати призами від спонсорів. Цього року ними виступили Вінницька філія «Приватбанку», фірма «Інтехсервіс», комп'ютерна фірма «Арго», дизайн-студія «MGH», сервісний центр «Доктор ПК», студія Web-дизайну «stw design».

Переможці конкурсу серед школярів отримають пільги при вступі до Вінницького національного технічного університету!

Тож, якщо вирішили спробувати сил у цьому престижному змаганні, маєте знати, що при бальному оцінюванні рівня робіт враховуватиметься їх інформаційна цінність, графічне оформлення, програмна реалізація, технічна якість, авторський характер представленої інформації. До участі в конкурсі допускаються тільки ті роботи, які не брали участі в попередніх конкурсах і мають індивідуальне авторство. Перефраза надається україномовним сайтам.

Роботи приймаються у Вінницькому обласному інституті післядипломної освіти педагогічних працівників (Вінниця, вул. Грушевського, 13, кімн. 12, 34).

**Додаткову інформацію можна отримати на сайті <http://www.konkurs.vn.ua>
та за телефонами: (0432) 44-04-13, 32-70-10 (Білик О.О.)**

E-mail: ran@cec.vstu.vinnica.ua

Останній термін подання робіт: 15 березня 2005 р. до 17:00.

Редколегія:

**Т. Б. Буяльська
(головний редактор)**

**I. П. Зянсько
(редактор)**

**П. Г. Гордійчук
(відпов. секретар)**

**Г. М. Багдасар'ян
(техн. редактор)**

Б. І. Мокін

С. В. Юхимчук,

М. П. Свірідов,

Л. І. Волхонська,

Г. П. Котлярова,

Т. С. Криклива,

М. П. Стрельбицький.

Адреса редакції:

Кімн. 2218, корп. «2»,
Хмельницьке шосе, 95,
м. Вінниця, 21021,

Телефони:
внутрішній — 22-68
з міста — 44-02-68

«Імпульс» — щомісячник Вінницького національного технічного університету.

Свідоцтво про державну реєстрацію ВЦ № 424
від 29.12.2000 р.

Зверстано у видавництві ВНТУ
«УНІВЕРСУМ-Вінниця»

м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 93,
головний корпус, 1-й поверх, тел. 44-05-32

Комп'ютерна верстка — Т. С. Криклива
О. О. Кушнір

Підписано до друку 17.02.2005. Формат 29,7 42 1/2

Наклад 625 прим. Зам. № 2005-023.

Віддруковано у комп'ютерному інформаційно-видавничому центрі ВНТУ

м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 93,
головний корпус, 1-й поверх, тел. 44-01-59